

Karen Swan Severní svítání

Přeložila Dana Chodilová

motto

Severní svítání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Karen Swan
Severní svítání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Karen
Swan

Severní
svítání

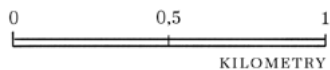
Přeložila Dana Chodilová

motto

*Věnováno Tash Christie Millerové –
jsi pořád lepší a lepší*

ST. KILDA

Slovníček

Postavy

Mhairi – skotská výslovnost „fáří“, anglická „máří“

Mrzutá Mary – nedůtklivá manželka Donalda McKinnona

Velká Mary – Mary Gilliesová

Velcí Gilliesovi – Hamish, Mary a jejich děti (Hamish je bratr Effiina otce Roberta Gilliese)

Dialekt

ceilidh – tradiční skotské společenské shromáždění s tancem a hudbou

cleit – kamenná skladištní bouda nebo příbytek nacházející se jen na St. Kildě

černý domek – tradiční přízemní obydlí se zatravněnou střechou

eejit – blázen, idiot

eightsome – skotský tanec pro osm tanečníků

fank – ohrazený prostor pro ovce, ovčín

glen – údolí

laird – majitel skotského panství

parlament – místní sněm, každodenní shromáždění na St. Kildě před domky číslo pět a šest, při němž se rozdělovaly denní práce

přeskok přes koště – starý svatební zvyk používaný v případech, kdy nebylo možno provést řádný obřad; dvojice společně přeskočila koště ležící na zemi a tím stvrdila úmysl uzavřít manželství

selkie – nadpřirozená bytost vyskytující se ve skotském a irském folkloru, nejčastěji je to víla žijící jako tuleň v moři, která na sebe svlečením tulení kůže bere lidskou podobu

shuffleboard – hra pocházející ze 16. století z Anglie, založená na přesouvání (šoupání) dřevěných kamenů pomocí holí

stac – mořský sloup, skála v moři, obvykle pozůstatek po erozi útesu

stovies – skotský pokrm z brambor, cibule a kousků masa

šalupa – člun pro dopravu mezi kotvící lodí a břehem

večerní zprávy – denní procházka po ulici na St. Kildě a vyměňování novinek

waulkování – proces úpravy utkaného tvídu, máčení močí a změkčování

Dlouho chodí bos, kdo čeká na boty umrlcovy.

skotské přísloví

Prolog

26. října 1930

Casino de Paris

Flora seděla na tenkém bidýlku, nohy složené elegantně ke straně, houpala se sem a tam vysoko nad jevištěm. Černé korálky trikotu se leskly ve světlech, vzadu zářila oslnivě tyrkysová ocasní pera. Tohle byla její nejoblíbenější píseň ze všech, s nimiž vystupovala, nejvíce se blížila melancholickým baladám domova. Cítila, jak se její hlas lehounce vznáší nad zvuky flétny a prvních houslí. Kdyby zavřela oči, málem by uvěřila, že se pořád nachází na zelených rozlehlých pastvinách St. Kildy, kde se pod klenbou nebes pasou ovce. Slyšela by ozvěnu hlasů kamarádek, smějících se v chlévech, snad by i zahlédla rodiče, jak krácejí k malému kostelíku, zatímco se bledé slunce po dalším dni sklání k západu. Možná by spatřila i svého milence, jak vybíhá do zmrzlého svahu...

Ale tohle nebyl ten vzdušný, bouřlivý ráj. Obklopovala ji děloha z rudého sametu. Vzduch byl provoněný voňavkami a prosycený kouřem, taftové látky se vlnily, jak se ženy pohybovaly, muži pokašlávali ve svých naškrobených košilích. I v tom přítmí měla Paříž svůj typický podpis.

Zhoupla se ve své drahokamy zdobené ptačí kleci ještě výš, rozmarné stvoření okouzující všechny přítomné. Ze svého

vyvýšeného místa nad světly dobře viděla moře tváří, každý pár očí, které se na ni upíraly. Nepotřebovala potlesk, ty uchvácené obličejy jí prozrazovaly, že je pro ně hvězda. Dovedla ji sem veškerá bolest, ztráta a zlomené srdce z posledních měsíců a Paříž jí teď ležela dobytá u nohou. Ale sen, ve kterém se ocitla, nebyl jejím snem.

Pohled jí zlehka přejel po davu jako šifónový šál a najednou padl na tvář, o níž si myslela, že ji už nikdy neuvidí. Muž z její minulosti, milenec z mlhy, který vešel do jejího stínu a zanechal jí otisk na duši. Pozorně sledoval, jak se nad ním houpe, rajský pták nad hejnem vran.

Ale zmizel jí z dohledu v bílé záři světel ramp, a když se zhoupla zpátky, už ho neviděla.

Byl pro ni ztracený, jako duch, kterého nedokáže polapit.

A ona byla žena, kterou nemohl zachránit.

První kapitola

8. srpna 1929

Village Bay, St. Kilda

Flora vymetla ohniště, studená podlaha ji přitom zábla do rukou a kolenou, a vysypala popel do vědra. I tady, uvnitř domku, vnímala, jak návštěvníci postupují ulicí. Podle šumu vzrušených hlasů a nesmělého smíchu poznala, že vesničané hrají role, které už se staly rituálem, jakmile v zálivu zakotvila nějaká turistická loď – Bláznivá Annie a Ma Peg horečně pletly ponožky, usazené na svých stoličkách, Mrzutá Mary se svým obvyklým podmračeným výrazem stoicky česala vlnu, Donald McKinnon a Hamish Gillies vlekli balvany na opravu jednoho z prastarých cleitů. Mladší muži se předváděli se smyčkami lan na ramenou a přecházeli kolem s rukama v kapsách, jako by se každou chvíli chystali skočit z útesů. Doufali, že pokud to čas a příliv dovolí, pobídne je kapitán hostující lodi, aby předvedli jedno ze svých lezeckých představení. Jen psi pobíhali ledabyle, ale ti ostatně nedbali na mince, které odměňovaly ty drobné ukázky života na St. Kildě.

V tomhle směru to bylo úspěšné léto. Přívětivé počasí a klidné moře sem přiváděly bohaté a zvědavé po desítkách a ostrované si shromažďovali malou zásobu mincí, která by se dala využít na sousedních ostrovech – zvláště při tom, jak nesmiřitelně

faktor majitele ostrova lpěl na svých tvrdých nárocích. Přímou tady na St. Kildě žádné obchody nebyly, ale na Lewisu, Harrisu nebo North Uistu – vzdálených nějakých osmatřicet mil – byly trhy, krámky a statkáři ochotní obchodovat.

„Dělej, Floro,“ pobídla ji Christina, její matka, která rozčileně vběhla zpátky do kuchyně. „Podej mi to vědro, už jsou skoro tady.“

Flora se posadila na paty a viděla, že matka drží koště. „Kolik jich je?“ vzdychla si, zvedla se a vyměnila vědro za koště, přesně věděla, co je třeba udělat.

„Osm nebo devět, myslí si Starý Fin, ale víš, jak je to s těmi jeho počty.“

Flora prošla kolem matky a postavila se do dveří, pohlédla na širokou travnatou stezku a na blížící se skupinku. Šest lidí.

„Pššt,“ zamlaskala Christina, vzala si kartáč a pokusila se uhladit silný černý cop, který splýval Floře na záda. Dnes ráno si s ním moc práce nedala, uvolnilo se z něj několik pramínků. „A koukni se na sebe, máš celý obličej od sazí.“ Matka se natáhla, aby je setřela, ale povedlo se jí jen rozmazat je dceři po tváři. „Ajéje!“

„Teď ne, mami,“ řekla Flora tiše. „Už jsou skoro tady.“

Matka se stáhla do stínu domku a dcera začala zametat plochý kámen, sloužící jako práh. Mladší sourozenci byli ve škole a otec a starší bratr David nahoře na Connachairu, takže v domku výjimečně vládlo ticho a relativní klid.

Flora pracovala s hlavou sklopenou, zaznamenala jen, jak jí do zorného pole vstupuje několik párů elegantních kožených bot. Viděla, jak se slunce odráží od nylonových punčoch jedné z dam, viděla střevíce zdobené děrováním. Jednou nebo dvakrát se ještě ohnala koštětem a zvolna se napřímila.

„Dobré ráno,“ pozdravila zdvořile, anglicky, protože turisté málokdy mluvili gaelsky, jazykem ostrovanů. Usmívalo se na ni šest tváří, prohlížely si ji se znatelným překvapením. Tenhle úkaz nedovedla pořádně vysvětlit. Na ostrově neměli zrcadla, kromě pastorova domu, a ona znala svou podobu jen z toho, co viděla, když se za klidného dne naklonila nad hladinu v zálivu. Zdálo se však, že je něčím výjimečná – zda křivkou líček, plnými rty či leskem v zelených očích, to netušila, ale lidé se na ni dívali tak náruživě, až se za to často sami styděli. Mělo to své výhody. Flora se pousmála, když viděla, jak postarší muž ze skupiny sahá po fotoaparátu.

„Tedy... byla byste tak laskava a nechala se vyfotografovat?“ zeptal se. Měl šedé vousy a bledou pleť, trochu nemotorně zvedl tu malou krabičku, která svého času vyvolala na ostrově hotové pozdvižení, když začínali přijíždět první turisté. Flora si pamatovala, jak si její babička chytila sukně a vyděšeně se utíkala schovat do domku, když byl první přístroj postaven na stativ a namířen na ni.

„Jistě, pane,“ přisvědčila a zaujala svou obvyklou pozici na prahu nízkého kamenného domku s rukama na koštěti, bradu maličko skloněnou, pravý bok vystrčený, aby se pod silnou damaškovou sukní aspoň trochu rýsovaly její křivky.

Neusmívala se pro ten snímek moc zářivě, zčásti proto, že pastor neschvaloval „přehnanou“ radost, ale také proto, že si všimla, jak ji sledují dva mladí muži ze skupiny. Bylo to jako vždycky, hltali ji jako sklenici chladivé vody, pátrali očima, jako by její krása byla matematická rovnice, která se dá vyřešit, znát jen potřebný vzoreček. Nepodívala se na ně přímo, ale zaznamenala, že jeden je menší a na pohled přitažlivější, má zářivě blond vlasy, dolíček na bradě a tak pronikavý pohled, že to působilo skoro nezdvorně. Ten

druhý byl vyveden v tlumenějších barvách. Světle hnědé vlasy, zeleno-hnědé oči, krátce zastřížené vousy a napřímený postoj, naznačující zdrženlivost. Když přístroj zableskl, napadlo ji, že nevypadají jako bratři. Něco v jejich postoji naznačovalo přátelství, ne bratrství. Ty mladé ženy – odhadovala je na osmnáct a třináct let – však stály blízko u sebe, hlavy stejně nakloněné, to snad musí být sestry?

„A třeba ještě jednu s námi všemi?“ zeptal se ten džentlmen.

„Jak si přejete, pane.“

Muž se ohlédl na postarší ženu, zřejmě svou manželku. „Bude zajímavé ukázat naši fotografii s domorodci, co myslíš, drahá?“

„Hmm,“ vydechla, neusmála se. „Ale kdo pak pořídí fotografii?“

Flora se nadechla, aby nabídla matčiny služby – mohlo by jim to vynést další minci –, ale ten hnědovlasý muž popošel kupředu.

„Já to udělám,“ řekl a natáhl ruku pro kodak.

„Ale Jamesi, pak na té fotografii nebudeš,“ namítla starší z dívek.

„Já myslím, že to svět přežije, Sophie,“ odpověděl jí prostě.

Flora sjela pohledem k mladé ženě, která promluvila, zatímco se skupina aranžovala kolem ní. Měla klobouček zvaný zvonkový, jak Flora věděla – velice módní –, a levandulový plášť se sníženým pasem, zdobený hráškově zelenou stužkou. Botky, vpředu vykrojené, přidržoval tenký pásek. Flora si až pozdě vzpomněla, že je pořád bosá – ostrované nosili boty jen v té nejkrutější zimě nebo když dorazili návštěvníci. Pokusila se pokrčit prsty, aby nebyly tolik vidět. Byla si jistá, že jsou zčernalé blátem, špínou a sazemi.

Muž jménem James zřejmě zachytil ten pohyb, protože na okamžik vzhlédl od přístroje, pohlédl jí k nohám a na rtech mu probleskl úsměv, než zase sklonil hlavu a pobídl je, aby řekli „sýr“. Tomu zvyku Flora nerozuměla – co má sýr společného s fotografií? –, a tak jen hleděla přímo do objektivu a uvažovala, co asi vidí v tom tmavém kruhu. Vnímala světlovlasého muže u svého pravého ramene, stál tak blízko, že cítila jeho dech na vlasech.

Přístroj znovu bleskl a ona čekala, že bude propuštěna.

„Děkujeme vám, slečno. Je od vás laskavé, že jste nám vyhověla,“ řekl starší muž, sáhl do kapsy a vytáhl pár mincí. Flora se netečně dívala, jak je přepočítává. Tam, kde tihle lidé žijí, se za ně dají koupit poklady, ale tady to bude jen motyka nebo pytel brambor.

„Ano, jste velmi laskavá,“ přisvědčil ten světlovlasý a podíval se jí do očí. „Jak se jmenujete, slečno?“

Podívala se na něj a viděla mu v očích stejnou sebejistotu, jakou měla sama. Zřejmě je také zvyklý, že ho lidé doprovázejí pohledem. Pocítila, jak mezi nimi přeskočila jiskra. „Flora MacQueenová.“

„Flora MacQueenová,“ opakoval. Vyslovil to jméno tak, jako by se mu líbila jeho váha na jazyku. „No, slečno MacQueenová, určitě vás všem představíme, až jim budeme líčit naše cesty a ukazovat fotografie.“

„Jak si přejete, pane,“ odpověděla. Mluvila ostýchavě, ale nedokázala uhnout pohledem a ta chvíle se začínala protahovat. Ženy ze skupiny už k nim byly obráceny zády, opatrně našlapovaly na hladké kameny na ulici a Flora se musela přinutit odtrhnout oči a odvrátit se od něj, už jen proto, že vycítila, že ve stínu domku postává matka. Věděla, že dostane vyčíněno, pokud bude přistižena při takové smělosti.

„Tak pojd', Edwarde,“ ohlédla se konečně starší žena a on – ten světlavý muž – se usmál, jako by se mu něco potvrdilo. Poklepal si prstem na spánek, smekl pomyslný klobouk a dal se na odchod.

„Ještě jednou děkujeme, slečno MacQueenová,“ rozloučil se starší muž a vtiskl jí mince do dlaně.

„Užijte si výlet, pane,“ zamumlala, sevřela násadu košty a závistivě se za nimi dívala. Vnímala, jak se jejich navoněná aura vzdaluje a ona zůstává sama na kamenném prahu. Své privilegované postavení nosili trochu ledabyly a zlehka, čišelo z kabátu a vysokých podpatků mladé ženy, z vyšívaných šatů dívky, z tak pestrých barev, jaké tady na ostrově nebyly k mání. Sledovala Edwardův atletický krok, jímž se vzdaloval, ruce v kapsách. Kousek sebevědomí se jí vrátil, když se několikrát ohlédl a dychtivě se pousmál. James, ten mlčenlivý, se neohlédl. Šel vzpřímeně dál, jako by ji nikdy neviděl, jako by už na ni zapomněl.

Zamračila se, ale když se Edward znovu ohlédl, zamrkal a v očích mu zářil nevyslovený obdiv, vrátil se jí úsměv do tváře.

„Kolik ti dali?“ zjišťovala Christina, která se hned nato vynořila z domku.

„Šilink a šestipenci.“

„Štědré,“ uznala matka. „Doufám, že k Ma Peg budou taky takoví.“

Ma Peg platila za nejoblíbenější objekt fotografování na ostrově. Matka tvrdila, že je to díky tomu, že jejich matriarcha zosobňuje lidem zvenku „pravého“ ducha St. Kildy. U Flory se zas mělo všeobecně za to, že je tak úchvatná, že návštěvníci chtěli mít doklad či přímo důkaz o její existenci, jako by byla siréna nebo selkie.

„Hm, ten mladík byl dost namyšlený.“

„Jenom sebevědomý.“

„Nadutý, to byl,“ zabručela matka, sebrala peníze a zmizela zase v domku.

Flora šla za ní a dívala se, jak vhadzuje mince do staré skleněné láhve na polici, která jim sloužila jako banka.

„Dobrý ráno.“

Vzhlédly a uviděly Effie, vtrhla dovnitř s kotoučem provazu přehozeným přes rameno stejně jako zbytek lezců. Poppit, její hnědo-bílá kolie, se uložila u dveří, složila čumák mezi pracky a sledovala svou paničku z prahu.

„Eff,“ usmála se Flora a při pohledu na kamarádku se uvolnila. Effie na sobě měla jako obvykle kalhoty a košili po mrtvém bratrovi, zpod vyhrnutých nohavic trčely hubené snědé kotníky. Pokud si Flora myslela, že její nohy jsou umouněné, nebylo to nic oproti těm Effiiným. „Kde jsi byla? Neviděla jsem tě u potoka.“

„Krmila jsem Drobečka.“ Starost o býka byla vyhledávaná práce, vynášela pečovateli každý rok jednu libru, která se vyplácela v hotovosti nebo slevou na rentě. V té povinnosti se domácnosti obvykle střídaly, ale přede dvěma lety, po tragické smrti jejího bratra Johna při lezení, když Effie zůstala jedinou živitelkou rodiny, dospěli vesničané k nevyslovené dohodě, že ta povinnost připadne jí. „Viděla jsem, jak připlouvá další loď.“

„Ano. Chystáš se lézt na Gap? Tihle lidi, ti jsou štedří.“

„Možná. Hamish tvrdí, že na východní straně jsou velké vlny, nedá se tam teď plout se šalupou. Čeká, než se to uklidní.“ Effie začala přecházet po malé místnosti, nedokázala zůstat v klidu. Připomínala větřík, který se neúnavně prohání domy a prodírá se vřesovišti.

„No, tak doufám, že se to uklidní, protože jak jsem viděla jejich oblečení, můžu ti říct, že to nejsou žádní velcí mořeplavci. Tihle potřebují hladinu jako sklo.“

„Pche, to je ale nespravedlnost,“ postěžovala si Effie.

„Nespravedlnost?“

„Jo. Ty dostáváš prachy jenom za to, že tu postáváš a dobře vypadáš. Já si ty svoje musím odpracovat – a *ještě* k tomu jsem závislá na pěkném počasí, aby turisté mohli na loďku.“ Pokrčila rameny. „Nespravedlnost.“

„Já bych neřekla, že je to práce!“ posmívala se Flora, nechtěla se nechat vyprovokovat. Nic Effie nemilovala tak jako nesouhlas. Chyběl jí bratr, se kterým by se mohla hádat, a doma s chromým otcem vládlo poslední dobou jen mlčení, věčně jen mlčení. „Nikdy nejsi šťastnější, než když se houpeš na tom svém provaze.“

Rozhostilo se ticho, Effie o tom uvažovala. Patřila k nejlepším lezcům na celém ostrově, byla silná, ale lehká, mrštná, obratná a kurážná. Lezení po skalních útesech sice byla výhradně mužská záležitost, v domácnosti Gilliesových však nebyl nikdo jiný, kdo by chytil ptáky a sbíral potřebná vejce, a Effie ani jejímu otci by hrdost nedovolila spoléhat se na dobročinnost sousedů.

„Jo, to je pravda,“ uznala Effie a s dalším výdechem potlačila rozhořčení. Byla sice vznětlivá, ale zároveň i dobromyslná, zášť v sobě nepřestovala.

Flořina matka kolem nich prošla s hrncem vřelé vody. „Zase se vybavujete, vy dvě?“ zamlaskala nespokojeně.

„Mám ti to vzít, mami?“ Flora si povzddechla a protočila panenky. Věčně ji peskovali, že se vyhybá práci.

„Ne. Stejně musím mluvit s Velkou Mary. Ale můžeš zajít dolů ke skalám a přinést mi lišejník. Potřebuju dneska barvit látku.“

„Jistě,“ přikývla Flora a vytáhla z hliněného hrnce lopatku na lišejník. Vypadala jako běžná lžice, až na to, že měla jednu polovinu naběračky seříznutou do ostré, rovné hrany. „Jdeš se mnou?“ zeptala se kamarádky.

„Jasně. Držím se tátovi z cesty.“

„Má to s tou kyčlí tak zlý?“

Effie znovu obrátila oči ke stropu, aby potvrdila otcův stav, a vyšly spolu do slunečního světla. Flora neodolala, musela se rozhlédnout po ulici a zjistit, kde jsou teď návštěvníci. Zahlédla je před domkem MacKinnonových, Mhaiřina matka Rachel jim tam předváděla práci na kolovrátku.

Flora pátrala i po záblesku Mhaiřiných ohnivých vlasů, ale nebyly nikde vidět. „Co Mhaiři?“

„Nahoře u záhonů s Molly,“ odpověděla Effie a také se zadívala dál ulicí.

„No jo.“ Flora uvízla pohledem na mužské hlavě s jasně plavými vlasy. Nezajímal se tolik o kolovrátek jako jeho ženské společnice – matka? sestry? –, místo toho se pokoušel upoutat pozornost jednoho ze psů. Flora se usmála, viděla, jak dráždí psa stvolem pryskyřičníku a pes ho ostentativně ignoruje.

„To ne,“ zasténala Effie, když se podívala stejným směrem. „Další úlovek?“

„To nebyl žádný úlovek, Eff.“ Flora si povzdechla a přehodila si cop přes rameno. „Vyfotil si mě a zaplatil mi, to je všechno.“

„Nikdy to není všechno. Jistě se do tebe zamiloval?“

„Ani náhodou. Vyměnili jsme si ani ne deset slov.“

„Hm.“ Effie za chůze zamlaskala a zavrtěla hlavou. „Vypadá na malér, ten světlovlasý s tím –“ Šťouchla se prstem do brady. „Víš, co říkává Bláznivá Annie: z důlku v tváři peklo září.“

„Annie toho namluví. Kromě toho by bylo štěstí, zažít to jeho peklo,“ poznamenala Flora s uličnickým úsměvem.

„Pro tebe je to něco jako sport, dráždit všechny ty mužský.“

Flora se koketně usmála a pohodila vlasy. „No, docela mě to baví.“

„Haha. Nebudeš se tolik bavit, až ti to některý jednou oplátí.“

„To nikdy.“ Neměla zájem o nikoho z mužů na ženění na ostrově a turisté odsud vždycky odjeli moc rychle na to, aby se z povrchní přitažlivosti stačilo vyvinout něco podstatnějšího.

Společně šly po trávě k pobřeží. Byl odliv, vlnky dorážely na břeh s leností léta v plném rozpuku, jako by je to nekonečné slunce unavovalo. Bylo to jediné místo na ostrově, kde se dalo přistát, chráněný záliv tvořený zakřivenou náručí Dùnu na západě a mohutným úbočím hory Oiseval na východě. Průhled mezi dvěma pevninami směřoval k volnému obzoru, jen občas oživenému proplouvající rybářskou lodí nebo velrybou, která vyskočila z vody.

Flora si povzdechla. Za tou modrou linkou existoval celý svět, svět, kde byly samozřejmostí automobily a mluvící obrázky a elektrická světla, kde si lidé mohli jídlo koupit, nemuseli ho lovit, kde se daly vlasy načesat a nabarvit a oblečení se nemuselo šít z vlny, která se utkala poté, co se nejprve oškubala z ovčí. Za tou modrou linkou byl svět, kde pohodlí a pohoda a krása byly samozřejmostí, ne luxusem.

Podívala se pořádně na jachtu, která přinesla toho Edwarda a Jamese a zbytek jejich společnosti. Zdaleka nebyla největší, jaké tu kdy viděli, ale stejně se leskla patinou privilegovaných a takeláž melodicky cinkala o stěžně, jak se loď zlehka pohupovala v zátoce. Byl jasný, teplý den, ale hrozilo, že se zvedne ostrý nárazový vítr.

Daly se do práce u odhalených kamenů, Flora lopatkou, Effie pomocí nehtů, stahovaly a seškrabovaly chumáče okrového lišejníku, které je obrůstaly. Effie měla od lezení neuvěřitelně silné ruce. Co našly, cpaly do hlubokých kapes a přitom si povídaly.

„Hm, moc tu toho není,“ zabručela Effie po chvíli. „Tenhle nápad měli všichni.“

„Jo,“ přisvědčila Flora a posadila se na paty. Matka nebude mít radost. Bylo tady toho tak do čajové konvice, ne na obarvení štůčku tvídu.

„Budeš muset dál. Myslím, že tamhle toho bude víc,“ řekla Effie a ukázala bradou k místu za skladištěm peří, k mysu Oiseval. „Na takový jako Mrzutá Mary jsou tam moc kluzký kameny. Nebude riskovat krk pro trochu mechu.“

„Tak tam pojďme,“ povzdechla si Flora a chytila si sukni.

Ale Effie zavrtěla hlavou. „Radši se vrátím a podívám se, jestli se nebude lézt. Ty peníze potřebujem.“

Rozešly se u skladiště peří, Effie jí podala svou bídrou sklizeň a Flora se vydala ke kamenům. Odliv znamenal, že všechno bylo zvlášť kluzké, po balvanech se táhly provazce chaluh. Vykasala si vysoko sukni a po zadku se posunula na místo těsně nad linií vody. Pobrukovala si a přitom se dala do škrábání, nevšímala si krabíků, kteří prchali, ani buňňáků kroužících nad hlavou.

Pracovala asi tak hodinu, když uslyšela hlasy nesoucí se po vodě. Vzhledla a uviděla, že návštěvníky odvázejí na veslici k jachtě. Už odjíždějí? Zklamalo ji to.

A také překvapilo. Vyhlédla na moře a všimla si, jak se zvedá vlnobití, bíle zpěněné vlny na otevřené vodě. Pokud chtěli odplout dřív, než se moře rozbouří, mají zpoždění. Hamish Gillies a Norman Ferguson veslovali se svým typickým elánem a ona

ustala v práci, zase ji upoutaly ty zářivé světlé vlasy. Edward se opíral vzadu o lokty, tvář obrácenou k obloze, hřál se ve slunci. Vypadal jako člověk, kterému život ukazuje jen svou veselou a přívětivou stránku. Dolehly k ní vyšší hlasy mladších žen, ale slovům nerozuměla.

Sledovala je, jak se dostali k lodi a kapitán spustil žebřík. Nalodování byl málokdy elegantní proces a Flora se bavila pohledem na to, jak se ženy potácejí s nataženými rukama, snaží se zachytit, kvílejí. Naproti tomu Edward se nalodil svižně a hned zmizel v podpalubí.

Floru bodl osten zklamání z toho, že se ani nepodíval ke břehu, nepokusil se ji naposled zhlédnout. Odjížděli brzy, mnohem dříve než většina návštěvníků. Cesta sem byla tak dlouhá a náročná, že většina lidí nespíchala zpátky na vodu, kde měli strávit několik hodin, ne-li dní.

„Ach... slečna MacQueenová, že?“

Prudce se obrátila, lekla se toho uhlazeného hlasu, o kterém věděla – i bez dívání –, že sem nepatří.

„Pane...“ Prudce se obrátila k tomu mlčenlivému muži a až teď si uvědomila, že si nevšimla, že na lodi chybí. Měla oči jen pro Edwarda.

„...Callaghane.“

„Vy jste... ale vy jste...“ Popleteně máchla prstem nejprve k němu a pak k lodi.

„Ano. Jeli si odpočinout. Byla to... náročná plavba.“

„Aha.“ Ohlédla se zase na jachtu, všichni pasažéři už byli na palubě a její sousedé veslovali zpátky ke břehu. Uvědomila si, že má odhalené nohy, a honem si cudně stáhla sukni.

Odkašlal si. „Kapitán si bohužel myslí, že dnes večer nakonec nebudeme moci odplout, takže se rozhodli, že se půjdou

upravit a něco sníst, než se vrátí na břeh na... komplexnější zážitek.“

Flora přimhouřila oči nad tou volbou slov. Komplexnější zážitek? Myslí si snad, že budou večerět s vikiny? Procházet se s dinosaury? Berou pohostinnost ostrovanů jako jistou věc? Mnohokrát se stalo, že nevitání hosté zůstali trčet na vodě, dokonce i v nejhorším počasí, protože muži z vesnice odmítli spustit loď na vodu a doplout pro ně. Když sem poprvé dorazil sám pastor, dostal se do křížku se Starým Finem. Poté, co ho pokáral za to, že kouří dýmku, si musel sám převážet věci po bouřlivém moři, protože muži se postavili na Finovu stranu.

Povzdechla si, dnes měla dobrou náladu a rozhodla se nechat ovlivnit jeho blahosklonným přístupem. Pohlédla zase na vodu. „Moře vážně vypadá neklidně.“

„Kapitán si myslí, že zítra se naskytne vhodná chvílka.“

„Abyste od nás unikli?“ Povytáhla obočí.

„No, kvůli dámám musíme být opatrní. Nemyslím si, že by se některá z nich považovala za velkou dobrodružku.“

„To pro vás musí být zklamání.“

Zatvářil se zmateně. „Že nejsou dobrodružky?“

„Že tady zůstanete trčet přes noc.“

„Kdepak. Spíš z toho mám radost.“

„Vážně?“ Flora naklonila hlavu na stranu a prohlédla si ho pozorněji. I když neměl nic z Edwardovy smělé, koketní povahy, viděla mu v očích zájem, který dobře znala, objevoval se a mizel jako prskající plamen, ale byl tam. Maličko se napřímila. Její ego předtím trochu dostalo na frak, jak ji přehlížel, ale nejspíš chápal, že nemůže soupeřit s charismatem svého přítele. „A proč máte takovou radost, že tu musíte zůstat?“ zeptala se nesměle, i když už odpověď znala.

„Můžu se porozhlédnout po fosiliích.“

Chvilí bylo ticho. „Fosiliích?“

„Ano, je to můj koníček,“ přikývl a zadíval se přes kameny.
„Pátrání po zkamenělinách.“

„Aha.“

„Asi víte, že celé souostroví je součástí sopečné kaldery?“
Oči se mu zaleskly akademickým západem, když na ni pohlédl.

„Ano,“ přisvědčila, přestože ji to nikdy nijak zvlášť nezajímalo.

„Ta sopka byla činná v paleogenním období, produkovala intruzivní vyvřelé horniny. Samozřejmě jsou z velké části krystalické, takže doufám, že najdu nějaký křemen nebo živec.“

„Aha,“ řekla znova. Mluvila schválně bezvýrazně, ale on si toho zřejmě ani nevšiml.

„Zeptal jsem se jednoho z vašich sousedů, kde je nejlepší místo s napadanými kameny, a on řekl, že hned pod McKinnonovým kamenem, za skladem peří. Jsem tu správně?“

Flora se na něj zamračila – nikdy, ani na chvíli v životě neuvažovala o kamenech na svém ostrovním domově – a on se na ni díval s klidným úsměvem. Jak to, že nevnímá její nezájem?

„McKinnonův kámen je dál, tamhle.“ Ukázala směrem k mysu, posetému kameny, balvany, šterkem a sutí. Pokud tam hledal nějaký viditelný orientační bod, nenajde ho.

„Aha...“ James Callaghan se tam zadíval. „Tamhle, tedy... někde...“ Podíval se znovu na ni s bezradným úsměvem, který prosil o další pomoc, ale žádnou mu nenabídl. „Dobrá tedy, vydám se tím směrem... Omlouvám se, že jsem vás vyrušil.“

„Nevyrušil jste mě,“ zamručela a zahleděla se na kameny u svých nohou.

„Ne?“ zaváhal. „Copak tady děláte?“

S povzdechem sáhla do vzdouvajících se kapes a vytáhla okrový chuchvalec. „Sbírám lišejník na barvení tvídu.“

„To zní zábavně.“

Zpražila ho pohledem. „Ani ne.“

„Ach.“

Trochu zjihla. Když se tak rozkošně ušklíbala, muži obvykle znejistěli, ale její jízlivé chování se na jeho dobromyslném rozpoložení neprojevalo. Vypadalo to, že si její nevrlost vážně neuvědomuje. „Je těžší a těžší ho najít, to je všechno,“ vysvětlila. „Trvá to dlouho, než vyroste, a všichni ho potřebujeme kvůli rentě.“

„Rentě?“

„Ano, platíme ji ve tvídu, který tkáme. Lidé nechtějí hnědé látky. V módě jsou teď barvy.“ Ta poslední slova zněla trochu kousavě, vzpomněla si na lila kabát té mladé ženy.

„Musí to být náročné, když je to omezený zdroj.“

Znovu pokrčila rameny a pustila se do škrábání lopatkou. Co mu je po tom? „S rašelinou je to stejné, je čím dál těžší ji najít. Ale vím, že si nějak poradíme.“

Ze školy se rozezněl zvon, ohlašoval čas oběda pro děti. Floře zakručelo v břiše, ale byla na to zvyklá a nehnula se z místa.

James se napůl odvrátil, ale pak si to rozmyslel. „Slečno MacQueenová, něco mě napadlo,“ řekl. „Pomohlo by, kdybych vám zaplatil za to, že mi budete dělat průvodkyni při hledání toho McKinnonova kamene?“

„Pomohlo?“ Flora se naježila. „Já vaše milodary nepotřebuju, pane Callaghane.“

„Ne, já vím, že ne. Myslel jsem tím jenom, no... vlastně byste mi tím prokázala laskavost. Nemám tušení, kde hledat, o nic víc než předtím, a necítil bych se tak špatně, že plýtvám vaším časem, kdybych vám za to mohl aspoň zaplatit.“

Hleděla na něj. Zřejmě nechápal, že většina mužů, zoufale hledajících nějakou příležitost, jak být s ní, by jí moc ráda zaplatila, aby je doprovodila. A on ji chce odměnit za to, že mu pomůže hledat kameny?

„Bohužel to nejde. Musím tohle odnést mámě.“ Poplácala se po vzdouvajících se kapsách. „Čeká na to.“

„Aha.“ Ohlédl se k vesnici. Děti se valily ze školy, těšily se na oběd. „... ledaže by to za vás mohl odnést někdo z nich?“

Podívala se na děti a pak zmateně zpátky na něj. „Já ne–“

„Rozhodněte se rychle,“ pobídl ji a luskl prsty. „Než se rozutečou.“

Flora cítila, jak v ní při tom gestu, nad tím kategorickým přístupem, zahořelo rozčilení. Začínala si myslet, že ho pochopila úplně špatně – není mlčenlivý, ale rozmrzelý, není zdrženlivý, ale nadutý, není důstojný, ale arogantní.

„Stačila by libra?“ zeptal se a díval se, jak se jí po tvářích šíří horko.

Libra? Za to, že ho vezme k McKinnonově kameni? Netušila, jaké poklady tam chce najít, ale věděla, že bude zklamaný. Cokoli, co mělo nějakou cenu, už ostrované dávno objevili.

Ne že by to byl její problém.

Otočila se k dětem.

„Bonnie!“ zavolala.

Její šestiletá sestra se obrátila, jakmile ji zaslechla, a hned se k nim rozběhla.

„Co je, Flossie?“ zeptala se jejich běžnou gaelštinou. „Kdo je to?“

„Nafoukaný, drzý trouba,“ zamumlala Flora také gaelsky, sklonila se k Bonnie a zastrčila jí vlasy za ucho. Dívenka měla

na tváři šmouhu od křídý a Flora si naslinila prst a setřela ji. Byl mezi nimi dvanáctiletý věkový rozdíl a Flora svou malou sestřičku slepě milovala.

„Proč se na tebe pořád dívá?“

Flora si povzdechla. „Protože je navíc i neslušný.“

Callaghan zasáhl.

„Bonnie, že?“ zeptal se, pečlivě vyslovoval anglicky a sehnul se k dítěti. „Mohl bych tě o něco poprosit?“

Bonnie se na něj překvapeně dívala velkýma očima, a když jí podal stříbrnou šestipenci, mlčela.

„Když ti dám nejlesklejší peníz, co mám, vzala bys lišejník, který...“ Podíval se na Floru. „... který má Flossie v kapsách, a odnesla ho vaší mámě?“

Flora cítila, jak jí hoří tváře. Možná to slovo Flossie zvolil jen náhodou, vyrozuměl, že je to její přezdívka, ale něco v jeho pohledu jí prozradilo, že jí dokonale rozuměl.

Polkla a vyprázdnila si kapsy, nacpala lišejník opatrně do sestřiných nastavených rukou. „Dej pozor,“ řekla jí. „A jdi s tím opatrně. Sbírala jsem to víc než hodinu a nechci to vidět rozsypané po celé ulici, až se vrátím.“ Políbila Bonnie na čelo.

„Co mám říct mámě?“

„Že jsem šla jednomu z těch návštěvníků ukázat McKinnonův kámen. Hledá fosilie a taky mi dá lesklou minci,“ řekla jasně. Bylo důležité, aby máma věděla, že vydělává peníze, jinak by za nimi poslala mladíky z vesnice. Záležitost Flořiny „cti“ se brala velice vážně.

„Ano, Flossie,“ přisvědčila Bonnie, obrátila se na patě a odběhla, očividně ani trochu nedávala pozor, kam šlape.

Flora se podívala zpátky na Jamese a zjistila, že na ni hledí.

„Vy umíte gaelsky,“ řekla po chvíli strnule.

„Ano. Moje máma trvala na tom, abych se to naučil... Překvapivě užitečné,“ řekl po chvíli, v hlase ani náznak humoru.

Hleděla na něj, zvedla bradu trochu výš. Omlouvat se nebude. Nebude. Byl neurvalý a po celou dobu jejich hovoru ji urážel. Co je jí po tom, pokud ji přistihl při tom samém?

„Takže půjdeme?“ zeptala se a vykročila po stezce na mys.

Jen přikývl a v očích se mu zase objevil ten lehký náznak veselí, které nemínil dát najevo.

Druhá kapitola

Kousek šli mlčky, zády obrácení k vesnici mířili k mysu.

„To byl váš otec, co jsem se s ním předtím seznámila?“ zeptala se Flora napjatým hlasem.

„Ne. To je pan Rushton. Gerald. A jeho manželka Virginia. A jejich dvě dcery, Sophia a Martha.“

Pronikavě se na něj podívala, to opomenutí bylo podezřelé.
„A Edward?“

Lehce povytáhl obočí, jako by to z jejích úst znělo nějak cize.
„Edward je jeho syn, ano. Studovali jsme spolu na Cambridgi.“

„Takže jste přítel, cestujete s nimi?“

„Ano.“ Nadechl se, jako by chtěl ještě něco dodat, ale hned si to rozmyslel. Uvažovala, co chtěl asi říct, jaké další podrobnosti by dodal k tomu, proč cestuje s jejich rodinou. Napadlo ji, jestli to nemá něco společného se slečnou Sophií Rushtonovou, tou ženou v módních šatech a s odvážně odhalenými štíhlými nohama. Floře neušlo, jak se na něj předtím na ulici dívala, jak se jí nezamlouvalo, že nebude na společné fotografii. Zamýšlí se snad spojení jejich rodin – nebo už to bylo domluveno? Jí do toho v každém případě nic není, jen ji potěšilo, že Sophia a Edward jsou sourozenci.

Příjemně ji zamrazilo při pomyslení, že ho zase uvidí. Na ostrově toho bylo pomálu, co by se dalo považovat za vzrušení,

a ona toužila po nějakém dobrodružství, po vášnivém milostném románku s pohledným cizincem. Všichni mladíci na ostrově pro ni buď byli jako bratři, nebo by to nebylo rovné spojení, protože kromě krásy byla obdařená i bystrým rozumem a temperamen-tem. Nikdo z nich by jí nestačil a všichni to věděli. Ale Edward Rushton – jeho energie se vyrovnala té její, cítila, jak ji to k němu táhne, jako když vrána k vráně sedá.

„Myslíte, že zůstanou na palubě dlouho?“ zeptala se a ohléd-la se v chůzi na jachtu. Stezka se zúžila, Flora šla kousek před ním.

„Pochybuji. Edward je netrpělivý. Brzy se začne nudit.“

„Opravdu?“ Vzestupný tón její otázky naznačil zájem – po-bídku, aby to rozvedl a odhalil o svém příteli něco víc. Jistě si musel všimnout, jak spolu předtím koketovali. Ale on se místo toho obracel k tyčící se skalní stěně, víc ho zajímaly útesy. Víc ho zajímaly *fosilie*.

Flora ho vedla dál po rameni mysu, až nechali přístav – a jach-tu – za sebou a hleděli přes otevřené moře ke vzdáleným ostro-vům Lewis a Harris, skrytým na druhé straně obzoru. Kdy-by šli ještě dál, uviděli by velký sousední ostrov Boreray, kde Kildané nechávali pást ovce. James Callaghan se jistě zajímal o ovce stejně jako o kameny. Uvažovala, jak jiná a jak vzrušující by to byla procházka, kdyby tu s ní byl Edward, a ne jeho ne-příjemný přítel.

Na chvilku se zastavila a ukázala nahoru. „Tak, tady to je – McKinnonův kámen,“ vydechla a ukázala na ničím zvláštní os-trou skálu, trčící ze země jako zub několik set stop nad nimi. Dívala se, jak James vstřebává ten poměrně všední výhled – sám by to nikdy nenašel, a už vůbec ne tady zezdola. Kámen byl výraznější, když se člověk díval shora.

Chvíli mlčeli a ona uvažovala, jaké poklady tady chce najít. Pro ni bylo kamení prostě kamení, něco, na co se dalo sednout, čím hodit nebo z čeho postavit úkryt.

„Jak to přišlo ke svému jménu?“ zeptal se a zamžoural do sluníčka.

„Po řadě nešťastných nehod rodiny toho jména na tom místě,“ odpověděla temně. „Teď už se k němu nepřiblíží, i když tam poslední McKinnon umřel nejmíň před třiceti lety.“

Ohlédl se na ni. Při jeho výšce to vypadalo, že na ni shlíží přes nos. „Jsou vaši lidé pověřiví, slečno MacQueenová?“

Znovu přimhouřila oči nad tou volbou slov. Pokouší se ji urazit? „Moji lidé jsou rozumní, pane Callaghane. Neopakují hloupé chyby. Na tomhle ostrově je už tak dost snadné umřít.“ Slyšela ve vlastním hlase matčino pobouření.

„To si umím dobře představit,“ souhlasil a prohlížel si obrovské kolmé mořské útesy, jako by nevnímal její úsečný tón. „Ačkoli bych řekl, že výhodou toho je silný pocit – vděk, jestli chcete – za to, že žijete?“

Usmál se tak najednou, tak zářivě a nečekaně, že se přistihla, jak se neúmyslně usmívá také, rozhořčení bylo na chvíli zapomenuto. Zachytil její pohled a ona cítila, jak se jejich oči jakoby „uzamkly“ do sebe, jako by teprve teď jeden druhého viděli jasně. Neměl nic z oslnivé krásy svého přítele, ale disponoval jakousi zádušnou silou, která byla svým způsobem přitažlivá. „Možná ano,“ přisvědčila, i když ji nikdy dřív nic takového nenapadlo.

Zahleděl se na moře. „Tohle vědomí se v sobě snažím pěstovat... ale tam doma to vždycky není úplně lehké. Přílišné a dostupné pohodlí otupuje ducha.“

„Podle mě to tam musí být skvělé,“ povzdechla si. Milovala představu dostupného pohodlí.

Podíval se na ni, snad ho ten názor překvapil. „Má to samozřejmě svoje kouzlo. Modernizace postupuje mílovými kroky a rozhodně ulehčuje život mnoha lidem. Ale někdy mě napadá, jestli s každým pokrokem mechanizace nebo technologie neztrácíme něco důležitého ze sebe? Spojení se světem přírody, s naším animálním duchem? Kdežto tady jste tolik volní, stojíte proti živlům. Proti matce přírodě. Proti samotnému Bohu.“

„Samotnému?“ Přezíravě se zasmála. „Takže si myslíte, že Bůh je muž? Bláznivá Annie by si vás za to vzala do parády.“

„Bláznivá Annie?“ Zatvářil se trochu pobaveně.

„Jedna ze starších ve vesnici. Nevěří v patriarchát. Tvrdí, že ženy jsou nadřazené mužům.“

„Jak to?“

„Říká, že máme bystřejší mozek, učíme se líp, líp snášíme bolest, jsme odolnější a dokážeme dát život a žít ho vlastním tělem. Tvrdí, že Bůh by tyhle vzácné vlastnosti nedal ženám, kdyby byl sám muž, ale dal by je mužům. Tím pádem je Bůh žena.“

„Aha.“ Zasmál se, byl to živý a znělý smích. „A co na to říká váš duchovní?“

„No, hrozně se kvůli tomu hádají, ale oni se hádají o všechno.“ Pokrčila rameny. „Annie stejně do kostela nechodí, takže je jí jedno, co si panáček myslí. Dělá všechno, co on odsuzuje, podle mě ho chce naštvat – pije whisky, kouří dýmku a plive jako velbloud.“

Povytláhl obočí. „Viděla jste někdy velblouda plivat?“

„Nikdy jsem neviděla ani velblouda,“ připustila. „Ale jeden rybář nám o nich vyprávěl, když mu Annie plivla na nohy za to, že s ní koketoval.“

„Nechtěla, aby s ní koketoval?“

„Ona je vdova. Říká, že v tomhle životě s muži skončila a že si zaslouží svůj klid.“

Rozesmál se a znovu to znělo zemitěji a živěji, než by čekala od muže, který má rád zkameněliny. „To nevypadá, že by bylo radno jí odporovat. Jak ji poznám, až ji uvidím?“

„No, až ji uvidíte, tak ji poznáte, to mi věřte.“ Ušklíbla se a on se zase musel pousmát.

„Tak to si budu muset dát pozor a být ve střehu. A v žádném případě s ní nekoketovat.“

Floře se povedlo včas se kousnout do jazyka. Jistě to byl vtíp? James Callaghan určitě nedokáže koketovat o nic víc, než ona dokáže létat.

Posadila se na hladký balvan a on začal přecházet po malém prostoru pod McKinnonovým kamenem. Dřepł si a probíral se poházenými kameny, často úlomky větších, které se rozpadly po pádu z útesů. Každý si pořádně prohlédl, přejel po něm palcem, studoval švy a praskliny, pak ho zahodil a věnoval se dalšímu.

Dívala se na to, jaksi zaujatá jeho úsilím. Měl hezký profil a ji napadlo, že je škoda, že byl vyplýtván na tak nepříjemného člověka. Chvilkami však projevoval charisma, záblesky přitažlivosti...

Vzhlédl, jako by vycítil její pohled, pak se zahleděl zase na kámen, který držel mezi palcem a ukazováčkem. „Vy, ehm... jak jste řekla, láká vás život na pevnině. Asi jsem vás nezdvořile přerušil svými řeči o radostech života tady. Byla jste někdy na pevnině?“

„Ne.“

Zdálo se, že ho to překvapilo. „Vážně? Vůbec nikdy?“

„Nikdy. Ale toužím ji vidět.“

„Hm, možná by vás zklamala.“

„Ne, kdepak. Víím, že ne.“

„Jak to vííte?“

„Protože někdy nám kapitáni dají barevné časopisy, které u nich nechali jejich cestující, a my si je s kamarádkami večer prohlížíme u potoka, když si rodiče myslí, že pleteme.“ Usmála se, vzpomněla si na Effiiin šok nad ilustrací inzerující dámské korzety. Ta věička jí připadala spíš jako nějaký složitý lezecký postroj, ale Floře se prostě moc líbilo, jak proměňuje ženskou hezky tvarovanou postavu v něco ještě delikátnějšího.

„A co se vám na nich tolik líbí?“

„Vidíme módu a líčení a to, jak si dámy upravují vlasy.“ Uhladila si ty svoje. „Tady fouká tak moc, že musíme nosit šátky. Ta představa, že se vlasy ani nepohnou...“ Toužebně si povzdechla, zasněně se zahleděla do dálky. Právě v tu chvíli se do ní opřel nápor větru – jako by ji provokoval – a rozhoupal její silný cop.

„Chápu. Takže vy toužííte po tom, aby se vám necuchaly vlasy,“ opakoval. „Po čem ještě?“

„Po gramofonech.“

„Máte ráda hudbu?“ Umístil jeden kámen na druhý a začal do něj rytmicky poklepávat menším, ostřejším, jako nástrojem.

„Ráda zpívám. A taky tančím, někdy.“ Dívala se něj, jak pracuje.

„Jenom někdy?“

„Tady si ho moc neužijeme, jednom při oslavách. Pastor nemá slavnosti rád. Prý to oslabuje ducha a probouzí ďábla.“

„Ale, vážně?“ zabručel James, maličko se zamračil, ale ve svém úsilí s kameny nepolevil. „Jak moc věřííte jeho slovům?“

„Je to nejvlivnější muž na ostrově.“

Přikývl. „Řekl bych, že k velké nelibosti Bláznivé Annie.“

„Přesně tak,“ zabručela. Potěšilo ji, že to chápe. „On je nejvlivnější muž a ona je nejvlivnější žena.“

„No, jí by se život na pevnině možná taky líbil.“

„Proč myslíte?“

„Protože tam vane ten vítr, který přináší změny – víc práv pro pracující a pro ženy. Pastor by se tam za vodou ocitl v menší kongregaci věrných, to vás ujišťuji.“

„Tak teď bych se tam chtěla podívat ještě mnohem víc.“

Vzhlédl k ní a bylo to, jako když se sluneční světlo odrazí od hladiny. „Jednoho dne se to jistě stane.“

„To vím jistě,“ prohlásila pevně.

„Ano?“

Přikývla. „Narodila jsem se tady, ale vždycky jsem měla tušení, že tady neumřu.“

Přestal poklepávat na kámen, posadil se na paty a díval se na ni. „Tušení? Ale tvrdíte, že nejste pověřčivá.“

„Neposmívejte se mi!“ vydechla, popadla kus mechu a hodi-la ho po něm.

„To říkáte vy, ne já,“ usmál se a uhnul.

Zasmála se, ale pak se vzpamatovala a rychle stočila pohled stranou. Cítila se trapně z toho výbuchu hravosti. Bylo to dětin-ské a naivní.

„Pokud vás zajímá pověřčivost, tak musíte zajít za Jayne Fergusonovou, Normanovou manželkou,“ řekla po chvíli.

Dramaticky vykulil oči. „Ona je čarodějka?“

„Ne tak docela.“

„Ne *docela*?“ Byl v tom slyšet jízlivý tón.

„Má dar vnitřního zraku. No, říká se tomu dar, ale spíš je to prokletí.“

„A co říká pastor na tohle? Věř v to?“

„Nejde o to, jestli se v to věří, nebo ne. Nedá se s tím nic dělat.“ Pokrčila rameny. „Jayne se nikdy neplete. Když má ten svůj sen nebo vidinu, je jasné jako facka, že do tří dnů je se člověkem amen.“

James zase přestal poklepávat kameny o sebe, pobavený výraz se vytratil. „To pro ni musí být hrozné.“

„To teda je. Je to břemeno. Většinou se drží o samotě. Myslím, že se tím chrání.“

„Svěřuje se vám ostatním s těmi sny? Musí to být hrozné morální dilema.“

Flora zavrtěla hlavou. „Předem nikdy. Někdy jsou... moc nejasné. Říká, že přesně nerozumí tomu, co vidí.“

„Ona vážně vidí smrt? Jak se to stane?“

„Ne.“

„To je škoda.“

Flora se na něj zděšeně podívala. „Proč?“

„Protože pak by aspoň mohla trochu předvídat a pomoci změnit chování toho člověka – například kdyby mělo jít o nějakou nehodu. Dalo by jí to nějakou možnost jednat. Musí to být hrůza, nedělat nic a jenom jako bezmocný divák čekat, až se to stane.“

Flora o tom chvíli uvažovala. „Nevím, jestli by něco udělala, i kdyby mohla. Považovala by to za zásah do Božího plánu.“

„Možná by měla pravdu.“ Chvíli trvalo, než James zase promluvil, a Flora viděla, že ho to odhalení trápí. „Divím se, že vůbec vylézá z postele.“

„Většinou se drží stranou. Je dost samotářská. Podle mě se bojí, že by ji prozradilo, kdyby si někdo všiml nějaké změny v jejím chování, a byla by hrůza, kdyby náhodou někomu odhalila, že se jí o něm zdálo. Umíte si to představit?“

„Její manžel je rozhodně moc statečný člověk. Nevím, jestli bych chtěl ležet noc co noc v posteli vedle někoho, kdo může kdykoli předvídat mou smrt.“

„Hmm.“ Protočila panenky. „Norman se dá ošidit nejlíp ze všech tady na ostrově.“

„Vážně?“ Začal zase poklepávat na kámen. Z místa, kde seděla, Flora viděla, že se prasklina začíná rozšiřovat. „Proč?“

„Je krutý a tupý jako poleno. Jayne je jemná a pokorná a on si jí moc nevšímá. Někdy si myslím, že by mohla v křesle umřít, a on by to zjistil, až kdyby se nedočkal večere.“

James se zasmál, ale současně sebou trhl. Začal klepat silněji. „Máte bystrý úsudek, slečno MacQueenová. Váš manžel musí být pořád ve střehu.“

„Nemám manžela,“ odpověděla prostě. „A ani nebudu mít, aspoň ne odsud.“

„Ne? Ale snad se tu najde někdo, kdo si vás předchází?“

Flora na něj nevěřícně hleděla. To si opravdu myslí...?

Ale díval se na ni tak vážně a upřímně, že nenacházela slova.

Najednou se kámen rozštěpil a on sklopil pohled a hned potom se mu ve tváři objevilo zklamání. Povzdechl si. Ať tam viděl cokoli, nebylo to to, v co doufal. Tohle všechno bylo k ničemu a dál bude. Na těchto ostrovech se žádné poklady nenajdou.

„Bohužel se budu muset vrátit,“ řekla a upjatě si chytla sukni. Ještě nikdy nebyla tak dotčená. Jak si může myslet, že by mohla mít potíže najít muže, který by se do ní zamiloval? Problém je spíš, jak jim *zabránit*, aby jí propadli!

„Ano, jistě,“ zabručel, po chvíli vzhledl a také se chystal vykročit.

„To nic, vy tu klidně zůstaňte. Já se zpátky dostanu sama.“ Věděla, že zní mrzutě, ale nemohla si pomoci. Každou chvíli ji